

dem gaa og vente paa hinanden. Er det en alvorligere Forseelse, der er begaaet, og hver Mand skal have f. Ex. en 30 Dages Arrest, saar man altsaa 300 Dage, hvilket er meget længere end vore Sommertogter, ja endogsaa længere end vore Vintertogter, der jo kun ere paa 5 Maaneder eller 150 Dage. Man kommer altsaa i Forlegenhed, naar man ikke vil ty til Væien, og man maa altsaa have Folkene gaende, paa Dækket saa afsondrede som muligt; men det kan heller ikke opfyldes, thi man kan ikke saaledes affordre Folk i et tæt fyldt Skib, og man kan ikke have en hel Del Folk gaende under Varetagt hver med en Skilboagt bag efter sig med en Huggert i Haanden. At det vilde være et stygt Syn, er ikke det Væsentlige for mig; det Væsentlige er, at naar man skal have en bestemt Straf, som Udmaalning og Grundlag for hele Straffesystemet, skal dette Grundlag være ensartet; men Manglen paa Arrester og Manglen paa Gvne til at bruge Arrest under forskellige Veir- og Klimatiske Forhold, gjør, at man kommer til at anvende Straffen snart som Arrest, snart i Væien eller at sætte Folk i Vand for der at lide deres Straf. Det gjør, at, naar f. Ex. tre Skibe ere ude paa samme Tid, kan man komme til at straffe for den samme Forseelse paa tre forskellige Maader og derved rolle Folkenes Tro paa Retferdighed, hvilket staar i Disciplinen. Det vilde derfor være ønskeligt, om den erede Minister kunde være tilbøjelig til at vælge et andet almindeligt Grundlag for Straffen. Ved Siden deraf kunde anvendes Arreststraffe i kortere Tid — til at affone mindre Forseelser er Arreststraffen meget fortreffelig, da det jo staar i den disciplinærs Myndigheds Magt at lempe den efter Veirforhold og forskellige Omstændigheder. Det gjælder om, at Arreststraffe ikke tillige bruges til at udmaale Straffen. Jeg har altsaa det imod Arresten, at den skal benyttes som Maalestof og afgive Maal for Straffene ombord; dette kan ikke føre til andet end til abnorme Straffe. Altsaa med Hensyn til Straffearterne forekommer det mig ikke, at det foreliggende Lovforslag stemmer saa meget, som man kunde ønske, med de Forhold, hvorunder det kommer til Anvendelse; men undersøger man det noget nærmere, vil man se, at der heller ikke i tilstrækkelig Grad er givet Flaaden, hvad Flaadens er, ved Gjemmensførelsen af forskellige Principer. Der er saaledes staaet fast i dette Lovforslag som i alle militære Straffelove det Princip, at Krigstid er et skerpent Moment for alle Straffe. Det er fuldstændig i sin Orden; det maa sse og være Tilfældet, og i den Retning kan der drages en stor Mængde Analogier mellem Hær og Flaade. Altsaa, Principet giver jeg min fulde Tilslutning, men man har ikke draget Principet helt ud for Flaadens Bedkommende. Ingen kan negte, at Flaaden selv i den dybeste Fred kan være under Forhold, der ere lige saa alvorlige eller have lige saa stor Betydning

som de Forhold, der indtræde for Hæren under Krig. Vil man drage Analogien mellem Hær og Flaade fuldstændig, bliver Følgen, at Flaaden, som jeg sagde før, ikke saar, hvad Flaadens er. Atter her gjør vel den Omby, hvormed Lovforslaget er udarbejdet, sig gjældende. Bestræbelsen for at bøde paa den nævnte Mangel kommer til syne paa flere Punkter — det indrømmer jeg —, idet der mange Steder staar „i Havsnød“. Havsnød er sat analogt med Krig, og der er altsaa ikke stort andet at forandre end dette Udtryk „i Havsnød“, som jeg finder uehdigt. Den største Frygt for at sætte sig op imod de Overordnedes Befalinger, som skal tilveiebringes ved Bestemmelser om Havsnød, bør tilveiebringes ved Bestemmelser, der kunne gjøres gjældende, før man kommer i Havsnød. Det er ikke, naar Skibet først er kommet i Havsnød, at den Kommanderende skal have Gvne til gribe ind med sin fulde Magt. Nei, det skal han kunne i det Dieblis, han ser nogen som helst Sandsynlighed for, at Skibet kan komme i Havsnød, og denne Sandsynlighed kan stundom falde Enhver ombord i Væiene, men undertiden ikke. Skibet kan under bestemte Veirforhold være maasse 5 Minuter fra et Sammenstød, altsaa burde Konsekvensen være, at ethvert Skib, der er paa Logt, betragtes, naar det er i Fart, som stille under Krigsforhold. Det er imidlertid ikke alene i dette Princip, at man ikke har givet Flaaden, hvad Flaadens er, ved at drage Analogier. Man har bestemt en Skjerpelse af Straffen for dem, der begaa en Forseelse i Tjenesten, fremfor naar de begaa den samme Forseelse udenfor Tjenesten. For Hærens Bedkommende er det meget klart og simpelt at forstaa, hvad i og udenfor Tjenesten er, men i Flaaden derimod, paa Logt, er det vanskeligere at bestemme denne Grændse. Det skulde dog synes, at man er udenfor Tjenesten, naar man har Landlov, saavel Officerer som Folk; men naar Folkene have Landlov i en fremmed Havn og træffe sammen med Matroser fra andre Landes Orlogsmænd, saa opstaa, hvad enhver Officer veed, saare let Kollisioner. Der opstaa ogsaa let Kollisioner med Landets Indbyggere, og, naar under disse Forhold en Politibetjent kommer farende til en Officer, som er i Besøg f. Ex. hos Konsulen, og siger: „Der er Optøier, vil De komme og hjælpe mig med at bringe deres Folk til Rolighed“, da maa Officeren kunne optræde med fuld Myndighed overfor Folk, som ikke maa kunne støtte sig til, at de ere „udenfor Tjenesten“, og Folkene maa vide, at han har Ret dertil. Altsaa: naar Folkene ved Paragrafens Uffattelse ledes til at tro, at de, naar de have Landlov, kunne tage sig større Friheder, end de have ombord, saa gjør man Opgaven for Officeren væsentlig vanskeligere. Der er et analogt Tilfælde, som jeg skal berøre. Med Hensyn til Krigstid er der bestemt Straf for Lyderi, som